

הלכות ציצית סימן יט ב

ביאורים ומוספים

סימן יט

זמן ברכת ציצית

[משנ"ב ס"ק ג]

ואם נפקדי אחר שלובשו, צריך לפשטו ולעשות בו ציצית⁽¹⁾.

(1) ולתקן את הציצית בעודו לבוש בה, כתב לעיל (סי' יב ס"ק יג) שאסור. וביאר המחצה"ש (ס"ק א) שאף לדעת המג"א (סי' יג ס"ק ח) בשם המורדכי (הלכות קטנות רמז תתקמד, הובא במשנ"ב שם ס"ק ט) שהלבוש בגד קודם שהטיל בו ציצית אין בכך איסור אלא רק ביטול עשה, ולכן יכול ללבוש את הבגד ויתקן הציצית בעודו לבוש בו, כתב המג"א שמי"מ זה רק מדין תורה, אבל מדרבנן יש איסור ללבושו בלי ציצית. והגר"ח קניבסקי (פי' ארגמן למס' ציצית ה"ח) הסתפק האם יסוד האיסור הוא משום מראית העין.

[משנ"ב ס"ק ג]

ולברך קשורו ולובשו⁽²⁾.

(2) ולענין מי שברך על הטלית וקודם שהתעטף בה נפסלו הציציות, והיו לו ציציות אחרות מוכנות ותיקנן מיד, כתב לעיל (סי' ח ס"ק מא) שכשלוש את הטלית אין צריך לברך שנית, מכיון שעדיין לא עשה מצותו לאחר הברכה לא הסיח דעתו מעשיית המצוה. וראה מה שכתבנו שם.

[משנ"ב ס"ק ד]

והוא הדין במוצאי קריאת שמע, אין לברך על המוציא רק קשהו נכנס לדור קהבית תפך ומי⁽³⁾.

(3) ואם עדיין לא גר בבית אלא רק הכניס שם את חפציו, כתב הגר"ח קניבסקי (מוצאות ביתך סי' רפו ס"ק עח) שיכול לברך על המוציא, וציון שמקור דבריו הוא מהמשנ"ב כאן [וכעין זה כתב בשעה"צ שם ס"ק קס בשם החזו"א].

[משנ"ב ס"ק ד]

ובתשובת ר' עקיבא איגר בסוף סימן ט⁽⁴⁾.

(4) שם דן במי שהלך מביתו לכמה ימים אם צריך לברך על המוציא בחזרתו. ומסיק שם שאף על פי שמסברא היה נראה שצריך לברך, מי"מ יש לעיין בדין זה, כיון שהברכי יוסף כתב (ס"ק ב) שלא תקנו חז"ל ברכה על המוציא אלא בשעת קביעתה.

[משנ"ב ס"ק ה]

מוכרי הגדים שלובשין ומקניין להראות להקונים מדינתן, פטורין⁽⁵⁾.
(5) ובטעם הדבר כתב המחצה"ש (ס"ק ב), שהלכה כרבי שמעון שדבר שאינו מתכוון מותר, ואף כאן אין מתכוונים המוכרים ללבישה כלל.

והלבוש טלית כדי ללמד אחרים סדר עיטוף ולבישת ציצית, כתב העוד יוסף חי (בראשית אות ב) שאף אם אין בה עדיין ציציות מותר ללבושה כדי ללמד בה, ואם יש בה ציציות, אסור לו לברך על לבישה זו.

[משנ"ב שם]

ואם לובש אותן להעביר בנה את המכס אפטר דתיב בציצית כמו גבי כלאים⁽⁶⁾.

(6) ובטעם האיסור כתב המחצה"ש (ס"ק ב) בשם הש"ך (יו"ד סי' שא ס"ק ח), שכיון שאין צריך לשלם מכס מהבגדים שלבוש בהם, אם כן מכוון ללבישה, וחייב אף על פי שאינו מכוון לחימום.

סימן כ

דיני לקיחת ומכירת טלית

[משנ"ב ס"ק א]

אפלו הכי תלינן דסתם ישאל בהזקת קשר הוא וכוונאי טראן וישנן ויתלן לשמן, אם לא שהוא קשור⁽¹⁾.

(1) ואף על פי שמעיקר הדין כשר הדבר, מי"מ המהדרין במצוות ראוי להם לידע אם נטו חוטי הציצית ונשזרו לשמן כדין על ידי ישראל, וכמו שתמה בביה"ל לעיל (סי' יא ס"ב ד"ה וצריכין שזירה) על המהדרין לקנות חוטים הכפולים לשמונה, שעל כל פנים אינו אלא למצוה מן המובחר, מדוע אינם מהדרים על הטויה לשמה, הרי יותר ראוי להם לכתחילה לידע אם טויה ושזורה הציצית לשמה כדין על ידי ישראל, כי יש מקומות שסומכים לטויה על ידי גוי בציווי ישראל, ועוד קולות כעין זו. וכתב החזו"א (קובץ אגרות ח"א סי' ג) שהציצית אינה ניקחת אלא מן הנאמן שטויה לשמה.

[משנ"ב ס"ק ה]

ואסור לשלח ציצית אפלו פסוקין ושזורין עלייך עובד-גלוילים, אם לא בשני חותמות⁽²⁾.

(2) ואף השולח ציצית ביד ישראל חשוד, הביא הכף החיים (ס"ק טו) בשם הש"ך שצריך לשולחה חותם בתוך חותם.

[שעה"צ ס"ק ז]

ולענין ציצית עין קסימן יא קמשנה ברויה ס"ק א⁽³⁾.

(3) שם נתבאר, שלדעת הרמב"ם (פ"ב מהל' ציצית ה"ז) המוציא חוטי ציצית בשוק הרי הם פסולים, וכן היא דעת הגר"א (א"ח סי' שא סמ"ב). ולדעת המגיד משנה (פי"ט מהל' שבת הכ"ד) הרי הם כשרים, ובכסף משנה (בהל' ציצית שם) כתב שאף הרמב"ם חזר בו.

[משנ"ב ס"ק ז]

שקא ויתלנה⁽⁴⁾.

(4) ולפי טעם זה, כתב הלב חיים (פאלאג'י, ח"ג סי' א) שהמוצא טלית מצויצת ביד נכרי שאינו תגר, צריך לקנותה ממנו אפילו ביותר משייה משום הסכנה שהנכרי יתלוה בדרך לישראל שיחשוב שהוא יהודי, ויהרגנו.

[ביה"ל ד"ה שמה]

ואולי פנתו דלנקרית אסור למסר להפקיד משעם זה⁽⁵⁾.

(5) וכתב בספר שונה הלכות (ס"ח) שאפילו לפי שעה יתכן שאסור.

הלכות ציצית סימן יט ב

יט זמן ברפת ציצית, ובו ב' סעיפים:

א *ציצית חובת גברא הוא (ב) (א) ולא חובת מנא, שכל זמן שאינו לובש הטלית (ב) פטור מציצית. ולפיכך אינו מקברף (ג) (ג) על עשיית הציצית, שאין מצוה (ד) אלא בלבישתו: ב *עשה טלית לצורך תכריכין, יאף-על-פי שלובשו לפעמים (א) בתכיו, (ה) פטור:

כ דיני לקיחת ומכירת טלית, ובו ב' סעיפים:

א *הלוקח טלית (ב) מציצת (א) מישראל (ב) (ב) או מתגר אינו יהודי (ואומר שלקחן (א) (ג) מישראל נאמן) (ג"י הלכות ציצית), כשר, דכיון דתגר הוא, תזקה שלקחה מישראל, (ד) דלא מרע נפשה; אבל אם לקח מאינו-יהודי שאינו תגר, (ה) פסולה: ב *אין מוכרין טלית מציצת (ד) (ו) לעובר-כוכבים, (ז) *שמא יתלנה עם ישראל בדרך ויהרגנו. יאפלו למשכן ולהפקיד טלית מציצת לעובר-כוכבים אסור, אלא אם-כן הוא (ח) לפי שעה דליבא למחש להא:

באר היטב

דף סא, מוכרי הבגדים שלובשין הבגדים ומכנין להראותם לקונים, פטורים; ואם לובש אותם להעביר המכס אפטר דתיב בציצית, ועין ב"ד סי' שא, מ"א: (ב) מציצת. דוקא טלית מציצת אבל ציצית אפלו מתגר עובר-כוכבים אסור, ט"ז מ"א: (ג) או מתגר עובר-כוכבים. אפלו אינו מחזק לקנות טליתות, רק מחזק לקנות שאר סחורות מישראל, ב"י ט"ז מ"א: (א) מישראל נאמן. ר"ל שטואן ושונון ויתלן לשמן: (ז) לעובר כוכבים.

באר הגולה

* הלוקח טלית וכי' מתגר נכרי וכי'. עין בת"י אדם בכלל יא שקבת דנראה לי דהקונה מתיר הציצית והקשרם מחדש. ואינו יודע שום טעם לזה, ואי קאי אאינו תגר, מה יועיל אם תמיר הציצית, שמא לא נטוה לשמה: לא מבעיא להמגן-אברהם דמחמיר בקניית ציצית מנכרי, אפלו לט"ז גס"פ יש להחמיר בזה, דאפשר מחמת שהוא רוצה שירבו קופצים על הטלית על-כן טוה הציצית בעצמו ויתלן בהבגד; וגם לא הנה לה להסתיי-אדם לסתם אלא לפרש. ונראה לי דטעם סופר הוא בתיי-אדם, ובת"י ונראה לי צריך להיות אחר מה שקבת בתחלה לענין טליתים גנובים, עין שם: * שמא יתלנה. עין במשנה ברורה. ועין בבאור הגר"א שקבת דתכי אסור אפלו למשכן אצל הנכרי, משום דנקטין לחמרא כהאי טעמא דשמא יתלנה וכי', דלא ידע טעמא דזונה הנה נטוה; ורוצה לומר, דאיך ימסר לזונה כיון שהטלית אינו שלו וילפי זה, לפי מה שקבת התיי-אדם דלדין השתא לא תליען לטעם דשמא יתלנה, כמו שכתבנו במשנה ברורה בשמו, ממילא מותר למשפן, ונעלם זה מהסתיי-אדם עין שם שפחמיר בזה. ועין בנמוקי-יוסף בהלכות קטנות דמשמע בהפך, וצריך עיון גדול על סברת הנמוקי-יוסף במה שקבת ולפי זה וכי' ע"ש: ואולי בנתנה דלנכרית אסור למסר להפקיד משעם זה, אבל מדברי

דכסודין של צמר יעשה קרן אחת עולה לפטר מציצית אלא כ"ע ע"ש: (ב) ולא חובת מנא. ע"ל סימן ז' ס"ק ב מ"ש שם: (ג) על עשיית הציצית. עין מ"א מ"ש והמסבר יראהו חולק עליו: (א) בתכיו פטור. כיון שאין עקר עשייתה לאכסווי מתיים ה"ל כסות לילה ופטורה אפלו לובשו ביום. עין מ"א נע"ת (ד"ל"א) דלעיל דכסות לילה חבב שלובשו ביום ה"ה בזה, וא"כ לדין יש לעשות בו ציצית ושלאל לברף). כתבו תוספות בנה

משנה ברורה

א (א) ולא חובת מנא. עין לעיל סימן יז סעיף-קטן ה מה שקבת"י שם: (ב) פטור מציצית. אף-על-גב (ב) דכתוב "ועשו להם ציצות על כנפי בגדיהם", מכל מקום מדכתיב קרא אתרינא "גדלים תעשה לה על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה" משמע דוקא כשמתכסה בה: (ג) על עשיית הציצית. רוצה לומר בעת השלמת הבגד, אלא אחר-כך כשמתעטף בו מקברף להחשף. ואם נפקו אחר שלובשו, (ג) צריך לפשטו ולעשות בו ציצית ולקברף כשחזור ולובשו, אף שלובשו תקף: (ד) אלא בלבישתו. והוא הדין במזוזה, דקניא לן חובת הדר היא, אין לקברף על המזוזה רק כשהוא נכנס לדורו בהבית תכף ומיד, דאז הוא ממש דומיא דציטפה, או לשקברף דר בה (ברכ"י, וכן משמע מדברי המגן אברהם להמציב בו היטב, ועין שם עוד במגן-אברהם ובכרפ"יוסף ובתשובת ר' עקיבא איג'ר בסוף סימן ט"ז): (ה) פטור. האחרונים (א) מסקי דדוקא לדעת הרא"ש דפוטרי לעיל בסימן יח כסות המיוחד ללילה אפלו ביום, והא נמי לקטות לילה דמי, שהרי גם פטור ממזוזה; אבל לדעת הרמב"ם דמחייב כסות לילה ביום, גם בזה חביב, לפיכך לדין יעשה בו ציצית ולא יברף. מוכרי (ז) הבגדים שלובשין ומכנין להראות להקונים מדת, פטורים: ואם לובש אותן להעביר בזה את המכס אפטר דתיב בציצית כמו גבי כלאים: א (א) מישראל. אפלו אין מכיר אותו שהוא כשר נאמן, אפלו הכי תלין דסתם ישראל בתקנת כשר הוא ובודאי טואן ושונון ויתלן לשמן, אם לא שהוא חשודי (ב"ח). וכללי החשוד עין ביונה-דעה סימן קיט: (ב) או מתגר אינו יהודי. אפלו (ב) אינו מחזק לקנות טליתות רק מחזק צריך התגר לומר שקנה נאמן, דאפלו מסתם ישראל, כשר כמו בישראל שקנה מישראל, וכן משמע (ג) משאר אחרונים; ואפשר דגם הרמ"א סובר כן, ותבת "נאמן" קאי על התגר שהוא נאמן בדבורו, והוסיף הרמ"א זה להורות לנו הסבא דדוקא על דבורו סמכין ומאמינין לו, דלא מרע נפשה לומר שקור, מה שאין כן בסתמא לא מרע נפשה על-ידי זה: (ד) דלא מרע נפשה. עין במגן-אברהם שקבת, דוקא נבי טלית בציציתיה סמכין על סבא זו ומאמינין לו, משום דאין דרך נכרי לתלות ציצית כבגדו, אבל לקנות ציצית אסור אף מתגר, שמא לא הנה השונה והשוויה לשמה, וכן פסק הש"י ודךר-התיים, ויש (א) מקולין בזה. ועין בארצות-התיים ובישועות-יעקב, שהספימו דהיקא דעסק התגר הוא לקנות ציצית מישראל ולמכור, מתר מתגר: (ה) פסולה. שמא הוא בעצמו עשה הציצית בהבגד; וכל-שפן דאסור לקנות ממנו ציצית, דשמא לא נטוה לשמה, ואם-כן פשוט דאפלו אם ירצה להתירם מהבגד ולקשרם מחדש, אסור ומ"א ושארי אחרונים דלא כט"ז. מצא (ז) טלית מציצת בשוק, כשר. ואסור לשלח ציצית (ח) אפלו פסוקין ושוורין על-ידי עובר-גלוילים, אם לא בשני חותמות: (ב) (ו) לעובר-כוכבים. אפלו (א) (א) הוא תגר, דגם הוא חשוד על שפיכת דמים וגלוי ערות. והא דאמרינן לעיל בסעיף א *תזקה שלקחה מישראל" וכי', הנו שישראל עבר ומכנה לו: (א) שמא יתלנהו. ועוד איבא טעם במקרא משום זונה, ופרש רש"י שיתנגה לזונה באתנה ותאמר שישראל נתן לה; ואם-כן כל-שפן דאסור למכור לנכרית משעם זה. ועין בתיי-אדם שקבת, דלטעם שמא יתלנה ליבא למחש השתא, דאינן חשודים על שפיכת דמים; אבל לטעם דזונה יש לחש: (ח) לפי שעה. אבל (ו) אם הסיר הציצית,

שער הציון

(ב) תיי-אדם: (ג) דרך-התיים: (א) הנמוקי-יוסף והעלת-תמיד והמגן-אברהם והבאר הגר"א ושארי אחרונים: (ז) מגן-אברהם: (ב) אחרונים: (ז) דרך-התיים ותיי-אדם: (א) אלה נכה ומנתת-יעקב כול מה ובכרפ"יוסף: (ד) עלת-תמיד אלה נכה ופרי-מגדים, ולענין ציצית עין בסימן יא במשנה ברורה ס"ק א: (ה) פרי-מגדים במשבות-זבח ודרך-התיים: (ו) מגן-אברהם ופרישה וארצות-התיים, דלא ככ"ח: (ו) בית-יוסף:

הלכות ציצית סימן בא

כא פדת מה לעשות בציצית שגפסקו ובטליות ישנים, וכו' ד' סעיפים:

א (א) חוטי ציצית (ב) שגפסקו וכול לזרקן (ג) (ד) לאשפה, מפני שהיא מצוה שאין בגופה קדושה. *אבל כל זמן שהם (ד) קבועים בטלית אסור (ה) להשתמש בהם, כגון *לקשר בהם שום דבר וכיוצא בזה, משום בזוי מצוה; (ו) יש אמרים דאף לאחר שגפסקו (ו) אין לנהג בהן מנהג בדיון (ז) לזרקן במקום מגנה, אלא שאינו צריך גנייה (כלבו הלכות שבת) ויש מנדקדקין (ח) לגנון, והמחמיר ומנדקדק במצות תבוא עליו ברכה (מהר"ל הלכות ציצית) (וצ"ל לקמן סימן תרסד סעיף ח ט); **ב** בטליות של מצוה (ט) ששלו, אדם בודל עצמו מהם, (י) ואינו מתר (יא) לקנח עצמו בהם ולא ליחד אותם לתשימש (יב) המגנה, אלא (יג) זורקן והם פלים: **ג** ימתר לכנס בציצית (ד) לבית הכסא: הגה וכל שפן לשפב

א מגלה ד' כיון
אלפוסל השאלות
והקבועים והרין טקא
דכסוי הדין חלין פיו
ונר חנקה שבת כו"ב
ב הרין פסקו ויו
דשקת בשם הרמב"ד
ג הרמב"ם פסקו ג
והמחמיר יוסף בשם
אזון סהיה דקנחות
מג

באר היטב

נראה דאפלו לתגר עוברי כוכבים, מלא מפרש הבקריהא לעוברי כוכבים שאינו תגר, אכל הב"ח כתב דוקא לעוברי כוכבים שאינו תגר, אבל לתגר עוברי כוכבים מוכרין. והמ"א הקשה עליו מפרשי ע"ש. ואני אומר דמפרשי אין חוכקה דמגיל פרושו ד"ל קף כנחת הנקרא מן התגר מן העוברי כוכבים כשרה, ואע"פ שאמרו אין מוכרין טלית מציצת לעוברי כוכבים אפ"ה לתגר עוברי כוכבים מטר למטר לו טלית מציצת לכתחלה, כיון דתגר הוא ליכא למתש למידו, וצ"ל יד אהרן. כ"י המ"א סי' טו ס"ב, מוכח מכאן שפטר לעשות מהטלית בת ד' כנפות כגד אחר שלא ידא לו ד' כנפות, מקמתיר למטר לעובר כוכבים הטלית כשגוטל הציצית; אבל אם מוכר טלית לתגר אסור לטל הציצית א"כ רוצה לקבוע בטלית אחר ע"ש. לשלח ציצית ע"י עוברי כוכבים צריך ב' חותמות, ודוקא אם יש להשקה בחליפין, ואפשר דאם הם שזוירין ומפסקין שרי, מ"א. אם מצא טלית מציצת או ציצית בשוק יש להכשירו כגון הזה, עלת' תמיד וצ"ל ב"י. והבאר היטב אשר לפני העתיק משם עלת' תמיד יש להחמיר ע"ש, ואינו כן:

שערי תשובה

א שגפסקו. עכ"ט וזהו גם הוא מודה, כיון שמעולם לא נעשה בהם תשימש מצוה. ומ"מ אפשר שאין לנהג מנהג בדיון מאחר שהם טוהים ושזורים לשם ציצית: **ב** לאשפה. עכ"ה. ומ"ש בשם תשובת רמ"א הוא ט"ס וצ"ל ראי' והוא מוכרי הא"ר. ומ"ש אבל מתר כו', ע"ז בית דוד, וצ"ע בגוף הספר שם:

כשרה, ואע"פ שאמרו אין מוכרין טלית מציצת לעוברי כוכבים אפ"ה לתגר עוברי כוכבים מטר למטר לו טלית מציצת לכתחלה, כיון דתגר הוא ליכא למתש למידו, וצ"ל יד אהרן. כ"י המ"א סי' טו ס"ב, מוכח מכאן שפטר לעשות מהטלית בת ד' כנפות כגד אחר שלא ידא לו ד' כנפות, מקמתיר למטר לעובר כוכבים הטלית כשגוטל הציצית; אבל אם מוכר טלית לתגר אסור לטל הציצית א"כ רוצה לקבוע בטלית אחר ע"ש. לשלח ציצית ע"י עוברי כוכבים צריך ב' חותמות, ודוקא אם יש להשקה בחליפין, ואפשר דאם הם שזוירין ומפסקין שרי, מ"א. אם מצא טלית מציצת או ציצית בשוק יש להכשירו כגון הזה, עלת' תמיד וצ"ל ב"י. והבאר היטב אשר לפני העתיק משם עלת' תמיד יש להחמיר ע"ש, ואינו כן:

ב שגפסקו. ה"ה מקדם שעשאהם בכגד, הדומקנה לאו מלתא היא: **ג** לאשפה. ומהר"ל נהג ליתניח תוף הספר לסימן או לעשות בהם שום מצוה. וכתב ט"ז: וזהו ספק ספק טוב שלא לעשות בו לצורך דבר שאינו כבוד למצוה שעברה. ומקור להשתמש בטלית כשהתיר הציצית, ובכלבד שלא יהיה תשימש מגנה, ופשוט הוא. כתוב בתשובת (רמ"א) [פא]: אסור לעשות טלית של מצוה מתקשטי מקרי עוברי כוכבים או לקנות מן קושים וקבועים לכנח ביהכ"נ, אבל מתר ללבש מלבוש שמקשטין בהם עבודת כוכבים: **א** לבית הכסא. כתב הש"י דוקא בד' כנפות שלובש תחת הגדיים, אבל בטליות של מצוה אין נכון שיכנס לבית הכסא. גם ההולכים ביו"כ לפנות ומלכשים בקיטל צריך שיפוש הקיטל, כיון שגד זה מיוחד רק להתפלל ע"ש:

משנה ברורה

אף-על-פי שגשאריו הנקבים מתר אפלו למטר הטלית לנכרי:
א (א) חוטי ציצית וכו'. והוא הדין לכל תשימיש מצוה, כגון (ב) סכה ולולב ושופר וכל פהאי גונא, לאחר שנתבטלו (ג) ואינם עומדין עוד למצותן: **ב** שגפסקו. או שהתיר מהטלית; והוא הדין (א) מקדם שעשאהם בכגד, הדומקנה לאו מלתא היא: **ג** לאשפה. אבל (ד) אסור לעשות בהם תשימיש מגנה, דלא גרע ציצית מטלית לקמן בסעיף ב: **ד** קבועים בטלית. אפלו אם אין לבוש עתה בהטלית, ואפלו (ה) בלילה, כיון שהוא (ו) עומד לביישה ולצאת בהציצית ידי מצות ציצית. וכן שופר נמי אפלו לאחר ראש-השנה וכן לולב לשון, אם עומדין עדין למצוה לשנה הבאה אסור להשתמש בהן משום בזוי מצוה⁽¹⁾, וצ"ל בכאור הלכה: **ה** להשתמש בהן⁽²⁾. ובציצית (ו) לא מהני תנאי באומר איני בודל מן, כמו בתול"ח סעיף ב, משום דבזוי מצוה הוא, דציצית על-כרחיה בהכרח לשם מצוה עושה, דמכרח עליהן להתעשר; **ו** אין לנהג בהן. וכן (ח) בסוף הסכה ולולב ושופר לאחר שנתבטלו ממצותן אין לזרוק לאשפה⁽³⁾, וכל פהאי גונא דבר שאינו כבוד למצוה שעברה⁽⁴⁾. וכתב הפרי"מגדים דנכון שלא לעשות תשימיש מגנה אפלו בדפנות הספה: **ז** לזרוקן. רוצה לומר (ט) כדדים אסור לזרוקן לאשפה⁽⁵⁾, אף אם מתוך שלא גנזו נזרקו ממילא, אין לחש לזה: **ח** לגנון. כתב מהר"ל, דניצח הציצית בתוך הספר לסימן⁽⁶⁾, או לעשות בהן שום מצוה, והואיל ואתעביד בהו מצוה תדא יתעביד בהו אחרתא: **ט** ששלו. ע"ז בפרי"מגדים שקבת טלית של מצוה שגפסקו ציציותיו לא יעשה ממנו מנכנסים, והוא בכלל תשימיש מגנה, ואפלו מטלית-קטן אסור: **י** ואינו מתר וכו'. כן צריך לומר נארה"ח וכן משמע מהגר"א: **יא** לקנח וכו'. רוצה לומר, אפלו לקנח השיט מעל גילו נכן מוכח מר"ן בפ"ג דשבת: **יב** המגנה. אבל (י) לשאינו מגנה שרי. ובעוד הציצית עליו אם רשאי להשתמש בהטלית תשימיש שאינו מגנה, דעת העלתי-תמיד דשרי, דדוקא בציצית אסור המחבר בסעיף א; ולהש"ז אסור, וכן הסכים הפרי"מגדים וכתב בטלית של תפלה המיוחד לקף תמיד הטלית כמו הציצית, אבל טלית-קטן פשיטא דשרי לכל תשימיש שאינו מגנה⁽⁷⁾ אפלו בעוד הציצית עליו, דהא לבוש ששלו הדיוס הוא ורשאי לשפב בו בלילה, וכבסמ"ד: **יג** לזרוקן. רוצה לומר (יב) לאשפה: **יד** לאוסר רשאי-אומרים הנ"ל דאוסר בציצית גופא, משמע דמודה בזה: **י** לבית הכסא. ודוקא (יב) בד' כנפות הקטן שלובשו כל היום⁽⁸⁾, אבל אלו טליות של מצוה שמחזיין (יג) רק להתפלל בהן אין נכון שיכנס בהן לבית הכסא, אף (יד) להשתין בהן מתר⁽⁹⁾. גם ההולכים ביום-הכפורים לפנות ומלכשים בקיטל-לו, צריך שיפוש⁽¹⁰⁾

באר הגולה

הבית יוסף שהביאו משמע דאף לנכרי אסור:
* אבל כל זמן שהם קבועים וכו'. ע"ז במשנה ברורה, והוא מהב"ח, והביאו דבריו העלתי-תמיד והאלהי רבה והסכים להם הפרי"מגדים גם כן, ולא כהש"ז שקבת דקלי עלמא מודים בזה דשרי. וצ"ל לקמן בסימן תרלח בסעיף-קטן ב במגן-אברהם כמה שקבת לענין סכה בגויה המגנה לשנה, דמשמע מדבריו שם דבכל השנה ואפלו כשיציע חג הספות, כל זמן שלא ישב בה אין עליה רק שם הנזנה בעלמא; ומוכח בפשיטות דסבירא לה כסבת הש"ז שהוא מתר להשתמש בה עדין ואין בזה משום בזוי מצוה, דלא כפ"ח. וצ"ל בשער השוכה שהביא שם בשם הבדק"י יוסף שקבת בשם מהר"י מולכו שסבירא לה שם גסין לאסור, אף היא דחה דבריו שם מכת דברי המגן-אברהם, ולקלא שלא זכר דהפ"ח יסבר גסין-כותה ואין להתיר שם רק מקמת דהוי כאלו התנה שאינו בודל, וכמו שקבת השערי-תשובה שם. ועוד אפשר לומר דסבת המגן-אברהם חלוק בין ציצית, ובכל יום היא עומדת לקים בה המצוה, על-כ"פ אפלו בעת שפושטה מעליו עדין לא נתבטל המצוה מן התגר, מה שאין כן בסכה לאחר זמן, וימי התג נתבטל מצוה מעולם לזמן הקצת, על-כ"פ אף דרעו עליה אין עליה רק שם הנזנה בעלמא. ולפי זה על-כ"פ פנים בלולב ושופר על-כרחיה דישלג המגן-אברהם גסין-אברה"ח: * לקשר וכו'. ע"ז בפרי"מגדים שקבת דאף בכל מצוה ודבס"ד ש"ך בה האסור דבזוי מצוה, ע"ז שם:

שאינו כבוד למצוה שעברה⁽⁴⁾. וכתב הפרי"מגדים דנכון שלא לעשות תשימיש מגנה אפלו בדפנות הספה: **ז** לזרוקן. רוצה לומר (ט) כדדים אסור לזרוקן לאשפה⁽⁵⁾, אף אם מתוך שלא גנזו נזרקו ממילא, אין לחש לזה: **ח** לגנון. כתב מהר"ל, דניצח הציצית בתוך הספר לסימן⁽⁶⁾, או לעשות בהן שום מצוה, והואיל ואתעביד בהו מצוה תדא יתעביד בהו אחרתא: **ט** ששלו. ע"ז בפרי"מגדים שקבת טלית של מצוה שגפסקו ציציותיו לא יעשה ממנו מנכנסים, והוא בכלל תשימיש מגנה, ואפלו מטלית-קטן אסור: **י** ואינו מתר וכו'. כן צריך לומר נארה"ח וכן משמע מהגר"א: **יא** לקנח וכו'. רוצה לומר, אפלו לקנח השיט מעל גילו נכן מוכח מר"ן בפ"ג דשבת: **יב** המגנה. אבל (י) לשאינו מגנה שרי. ובעוד הציצית עליו אם רשאי להשתמש בהטלית תשימיש שאינו מגנה, דעת העלתי-תמיד דשרי, דדוקא בציצית אסור המחבר בסעיף א; ולהש"ז אסור, וכן הסכים הפרי"מגדים וכתב בטלית של תפלה המיוחד לקף תמיד הטלית כמו הציצית, אבל טלית-קטן פשיטא דשרי לכל תשימיש שאינו מגנה⁽⁷⁾ אפלו בעוד הציצית עליו, דהא לבוש ששלו הדיוס הוא ורשאי לשפב בו בלילה, וכבסמ"ד: **יג** לזרוקן. רוצה לומר (יב) לאשפה: **יד** לאוסר רשאי-אומרים הנ"ל דאוסר בציצית גופא, משמע דמודה בזה: **י** לבית הכסא. ודוקא (יב) בד' כנפות הקטן שלובשו כל היום⁽⁸⁾, אבל אלו טליות של מצוה שמחזיין (יג) רק להתפלל בהן אין נכון שיכנס בהן לבית הכסא, אף (יד) להשתין בהן מתר⁽⁹⁾. גם ההולכים ביום-הכפורים לפנות ומלכשים בקיטל-לו, צריך שיפוש⁽¹⁰⁾

שערי תשובה

תרגום: 1 חלוק לכן.
א מגלה כו ע"ב: **ב** כן כתב הב"ח בסימן זה ע"ש: **ג** עלת' תמיד ומגן-אברהם לקמן בסימן מב: **ד** פרי"מגדים במשבות-הסוכה: **ה** פרי"מגדים: **ו** ב"ח: **ז** פרי"מגדים: **ח** ט"ז: **ט** מוכח מהגר"א בכאור: **י** עלת' תמיד: **יא** מוכח מפרי"מגדים: **יב** פרי"מגדים: **יג** ט"ז: **יד** דרך-הסוים: